

Onze tijd in de ruimte

Natuurlijk waren er signalen: versluisende namen
voor de mist, de bomen die hun wortels lieten drinken
van de wind, een podcast vol verdwalend water, zo
verdwenen we van Moeder Aarde, lieten oceanen
onze grijsgedraaide continenten na.

We stapten hoopvol in een wolk
die zich door buitengrenzen van de schepping zong
en kwamen aan op zuurstofloze manen, onze jongste morgen
schoot als foto uit de bodem op, in zonnestormen
vonden we de grondstof voor een nieuwe god.

Ordeloze eeuwen dreven in ons rond, een niemandsland
waar onbehouwen meteoren strandden, onze satellieten brandden
zich aaneen tot een gekloonde zwaartekracht en telescopenarmen
vouwden zich als vlinders open in dit oerheelal, rond de planeten
spande zich een dampkring voor het weten

tot het soortelijk gewicht voor nieuwe zondeval, wij leerden kijken
door een ander licht naar het begin van onze tijd en onze ogen
maakten krassen op de spiegels van een eeuwigheid
vol bestiale duisternis – tot op het bot gevild
glom in ons hoofd de torso der geschiedenis.

*Jan-Paul Rosenberg,
Derde prijs LiteratuurPrijs Zeist 2022*